

wägga raskeks, ja temma pallus Jum-
malat, et Ta piddi ta eest seisma, ja
tedda aitma, omma mehhega läbbi sa-
wad; ja pango Jummal temma peale,
mis tahhes; temma lubbas keik tännoga
wasto wörra Ta käest, ja hea melega
panda, ja olgo ka waesus ja kibbe hådda.
Alega mõda olli mees ful nattoke pehmem
ta wasto, agga ep olinud sest ašja. Siis
åppardas Jummal nende wilja årra, ja
neile tulli kitsas kätte. Mehhel olli se wägga
raske. Agga naene jääi rähhule. Ühhel på-
val ütles temma mehhe wasto: Se kiustu-
lus on Jummalast. Nüüd, et meil hådda
ja nappus kää, ja et ep olle paljo teggemist,
on mul hargipåwal aega ful, ömbleda, woin
siis pühhapåwa keelimata nüüd piddada.
Mees nüüd hakkas mõtlema, ja omma dn-
nistust noudma. Ja Jummal ainnista-
minne tulli neile jälle, ja Temma andis
neile ta, keikist ful.

Oh kui mõnnus ašsi woiks abbiello
ful olla, hinged Jesusséga ühhendada, fed-
da Jummal ühte pannud. Agga paljo
need ful on, kes sawad kaebada, et ab-
biello neile hukkatusse teeks on sanud, ja
aina nende ennese sūüst. Oh, peaksid om-
meti keik abbiello rahwas mõtlema, et
Jummalneid ühte on pannud, et nemmad
teine teisega taewa teed peawad käima; et
teine ei feelgo teist. Sest hirmus ašsi
saab se ollema, kui abbiello rahvast, Jum-
mala kohto ees, wahhest teine teisest lah-
hutakse, ja üks saab taewa, agga teine
jälle põrgo sadetud. Agga se, fedda Je-
sus on årratand, olgo mees ehk naene;
temma wötko sepärrast sedda head teed
julgeste käia, ja jágo ful teine taast mahha.
Küllab Issand isse nou ful leiab, tedda
keige eest marjule hoida, mis tedda woib
keelda, kui ta Temma armastusse sisse
aggja jáab.